

[Erik Eriksen.]

megen indbyrdes uoverensstemmelse, at gøre det.

Må jeg først sige et par ord i anledning af den højtærede udenrigsministers indlæg i går. Jeg kan helt underskrive, hvad ministeren sagde om de ubehageligheder, der vil følge med en lang forhandlingsperiode, hvis vor indtræden i Det europæiske Fællesmarked skulle trække i langdrag. Det er meget ubehageligt for os ikke at være med ved det interne forhandlingsbord, og derfor vil jeg gerne sige, at for mig at høre var det en realistisk tale i forhold til det, som f. eks. den ærede radikale ordfører sagde om salg til tredjeland og om, at det ikke havde kostet dansk landbrug penge at stå udenfor.

Den højtærede udenrigsminister var også inde på nogle betragtninger vedrørende det økonomiske samarbejde i Norden og nævnte i denne forbindelse den tanke, der har været fremme — først rejst af den svenske professor Bertil Ohlin — om, at alt, hvad der var blevet opnået inden for det nordiske samarbejde, skulle samles i en stor traktat. Det var det, der blev drøftet på Voksenåsen for et par måneder siden, og ministeren var i den forbindelse inde på de angreb, der var blevet rettet mod ham. Jeg vil gerne for mit vedkommende bekræfte, at de angreb, der i den anledning har været på den højtærede udenrigsminister, for mig at se har været fuldstændig uberettigede. Hvad andet skulle Danmarks udenrigsminister på det tidspunkt svare, end at det var ønskeligt at vente med en endelig beslutning herom, indtil vi havde et noget større overblik, også større overblik over hele vor forhandlingsposition, efter at vi kort tid i forvejen havde indgivet vor anmodning om optagelse i Det europæiske Fællesmarked? Jeg deler helt den betragtning, ministeren gav udtryk for, at der er intet spildt, intet slået i stykker, i den anledning.

Statsministeren advarede i sit indlæg mod at lægge for megen vægt på økonomien i forbindelse med vor eventuelle indtræden i fællesmarkedet. Den højtærede statsminister sagde, at der vil i alle tilfælde blive stillet krav til dansk økonomi. Jeg er på en måde helt enig med statsministeren. Vi har gang på gang fra venstre fremhævet det samme, men det er alligevel sådan, at med

vor indtræden i fællesmarkedet rejser der sig en række særlige problemer, problemer, som — det sagde jeg allerede i mit første indlæg — trænger sig på.

Den højtærede statsminister nævnte i denne forbindelse strukturændringerne i erhvervslivet og kom med den, synes jeg, interessante udtalelse, at det jo dog ville være sådan, at disse strukturændringer var lettere at gennemføre, når vi stod som medlemmer af et stort marked. Også heri er jeg ganske enig, og jeg nævner det kun, fordi det er helt på linje med de synspunkter, som vi fra vor side gennem år og dag har gjort gældende, men ikke kunnet få tilslutning til. Disse udtalelser er noget helt andet end den overdrevne optimisme, hvormed den radikale ordfører udtrykte sig i går — noget helt andet!

Jeg for mit vedkommende har gang på gang sagt, at vi i forbindelse med det, vi står over for, vil få mange vanskeligheder at kæmpe med, og at vi står over for harmonisering, tilpasning — hvad man vil — af en hel række danske forhold til vest-europæisk niveau. Men det, vi fra vor side gang på gang har føjet til, er dette, at der er ikke anden vej, det er her, fremtiden ligger, det er her, Danmarks fremtid ligger. Det må vel for øvrigt også være det radikale partis opfattelse, ellers havde man vel ikke fra radikal side været med til at anbefale, at vi skulle søge ind i den politik, vi nu er enige om.

Hvad i øvrigt angår lovgivningens støtte til de strukturændringer, der trænger sig på, først og fremmest inden for landbrugs-erhvervet, forstod jeg, at den højtærede statsminister delte mine betragtninger. Det er rigtigt, som ministeren sagde — det er heller ikke noget nyt — at tusinder og atter tusinder gennem de sidste år har forladt dette erhverv, og dette er den første fase i strukturændringen; den anden fase må uvægerlig blive, som ministeren også sagde det, et mindre antal brug, anderledes kan det ikke være.

Så mente den højtærede statsminister at kunne fastslå, at jeg — og det var meget enkelt — ville deltage i en lovgivning, i et samarbejde med regeringen om at styrke statens finanser. Her må jeg sige, at jeg synes jo nok, statsministeren er i færd med at tillægge sig den vane at gøre tingene